

kunne være tjente med den Maade, Ministeriet har taget denne Sag paa. Den høitærede Minister udtalte, at det var i Henhold til tidligere Praxis for Stationers Udvidelse, at det er gaaet som det er, men maa jeg spørge den høitærede Indenrigsminister: Hvad er tidligere Praxis? Den eneſte Praxis, der er kommet til Finantsudvalgets Kundſtab, i alt Fald til min Kundſtab, er den, at Direktøren for de jydſk-fynſke Jernbaner hittede paa, at naar vi ude paa Landet ſkulde have Holdepladſer udvidede til Stationer, ſkulde Beboerne bidrage en hel Del dertil, og det har han kun faaet gennemført paa et eneſte Sted, ſaavidt jeg veed, er det Udvidelsen af Tolne Station i Bendshøjel. Det er den Praxis for Udvidelsen af Holdepladſer, ſom Statsraad Holst har hittet paa, at naar de ude paa Landet ſtulle have diſſe Begyngtigelſer, ſtulle de Paagjældende betale ſærligt derfor, og han har kun et eneſte Tilfælde at henviſe til, hvor det er lykkedes ham en eneſte Gang med en eneſte Holdeplads. Og det ſiger jeg, at vi Landboere ere ikke tjente med at behandles paa den Maade. Naar det erkjendes, at en Station ſkal udvides i en Kjøbstad, kommer man ikke og forlanger 10—20 eller 30,000 Kr. af Beboerne, men ſaa forlanger man 100,000 Kr. af Statskassen til Udvidelsen, ſaasnart det fra Banebestyrelſens Side er anerkjendt, at der bør finde en Udvidelse Sted. Men naar Banebestyrelſen ſelv, naar f. Ex. Direktionen for de jydſk-fynſke Baner efter den Strid, der er ført mellem Ministeriet paa den ene Side og hele Finantsudvalget paa den anden Side, har maattet indrømme, at der og der burde der foregaa en Udvidelse, faſtholder dog Indenrigsministeriet, efter at have indhentet Oplyſninger fra Direktøren for de jydſk-fynſke Jernbaner, at der ingen Udvidelse vil ſke, medmindre vi ville gaa ind paa diſſe Regler, hvorefter vi ſelv ſtulle bidrage til Udvidelsen. Derfor ſiger jeg, at vi Landboere ere brøſtholdne ved, at Ministeriet har faaet holdt det Standpunkt i Henhold til Jernbanedirektørens Udtalelſe, og derfor maa vi nedlægge Indſigelse imod fremdeles at blive behandlede paa den Maade. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dineſen) kommer og ſiger, at Udvidelſerne f. Ex. her paa Sjælland e. e. nægtede af politiſke Grunde, ſiger jeg: Nei, de ere nægtede ogſaa af reelle Grunde, fordi Ministeriet har ikke paa dette Punkt villet gjøre det ſjærneſte. Nu ſagde den høitærede Minister, at derſom dette Forſlag blev henviſt af Thinget til ham, vilde han tage Sagen under velvillig Overveielſe, og det er det, jeg vil gjøre det høie Thing opmærksom paa. At-

ſaa kunne vi vente efter den høitærede Ministers Udtalelſer, at nu vil han ſe at faa Direktøren for de jydſk-fynſke Jernbaner til at forandre Signalerne, og ſaa vil han hjælpe os til, at vi Landboere kunne blive behandlede ſaaledes — vi forlange ikke mere eller mindre end at blive behandlede ſaaledes ſom de blive behandlede i Kjøbstæderne — at der bliver opſtillet nogle andre Regler, hvorefter Udvidelſer kan ſke. Vi forlange, at naar Banebestyrelſen ſelv anerkjender, at her bør oprettes en ny Holdeplads, her bør en Holdeplads udvides til Station, ſaa ſker det paa Statens Bekoſtning paa Landet, ligesom det nu ſker i Byerne. Det er det, vi forlange, og intet Mere, og vi maa jo antage, at derſom Thinget enſtemmig vedtager en Henviſning af dette Andragende til Ministeren, vil Ministeren efter den Udtalelſe, han kom med, ſtulle ſig ſaaledes, at der bliver den ſamme Ret for Landboerne, ſom der har været for Kjøbstæderne.

Jeg ſkal tillade mig en ganſke kort Bemærkning angaaende Andragendet fra Jøvling-Holſted Kommune. Jeg tror ikke, det er fuldt ud rigtigt, ſom den høitærede Minister ſagde, at det er en ſimpel Fattigforſørgelſesſag. Sagen er den, at diſſe Kommuner, der ligge nær v d Grændſen, ere i mange Maader meget uheldig ſtillede, og derſom denne Kommune ikke havde været en Grændſekommune, og vedkommende Perſon og Familie havde opholdt ſig i en anden Kommune i 17 Aar, vilde der aldrig kunne have været Tale om, at denne Kommune kunde have faaet dem igjen til Fattigforſørgelſe, men jeg tror, at Ulykken er i dette Tilfælde, og derfor er det ogſaa, at Henviſningen til Ministeren er foreſlaaet, at formodentlig her Manden opholdt ſig paa Stedet i 17 Aar, men har aldrig været løſt fra ſit underſaatlige Forhold til Danmark, og derfor er det, at han viſes tilbage til Jøvling til Forſørgelſe. Men det vil jo kunne undſindes ved den forventede Underſørgelſe. Derſom det ikke havde været en Grændſekommune, der ligger med hele den ene Side op til et fremmed Rige, men hvor Flytningen fra den ene Del af Kommunen til den anden — den ſer man jo ſaa ofte — er ligesaa let ſom ellers, vilde der aldrig være fremkommet det Tilfælde, ſom her er fremkommet for Jøvling. Jeg ſkal derfor henſtille til den høitærede Minister at tage Sagen under Overveielſe og bede ham erindre, at alle de Kommuner, der ligge langs med Grændſen, ere meget uheldig ſtillede i mange Tilfælde, hvor de komme til ſærlig at bøde paa den ene eller den anden Maade; Thinget har derfor altid viiſt ſin Velvillie overfor diſſe Kommuner, og jeg